

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 92/2018-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. februára 2018 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti Spoje, s. r. o., Horná Strieborná 288/8, Banská Bystrica, zastúpenej advokátkou JUDr. Tatianou Kubincovou, PhD., M. Rázusa 20, Banská Bystrica, pre namietané porušenie jej základných práv podľa čl. 46 a čl. 49 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 a čl. 39 Listiny základných práv a slobôd a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 7 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10 Sžo 50/2016 z 20. júna 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti Spoje, s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 16. októbra 2017 sa obchodná spoločnosť Spoje, s. r. o., Horná Strieborná 288/8, Banská Bystrica (ďalej len „sťažovateľka“), domáhala vydania nálezu, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie

jej v záhlaví označených základných práv a slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 10 Sžo 50/2016 z 20. júna 2017 a ktorým by napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie.

2. Zo sťažnosti a z príloh k nej pripojených vyplýva, že sťažovateľka sa žalobou doručenou Krajskému súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) v roku 2015 domáhala podľa v tom čase účinného § 247 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) preskúmania zákonnosti rozhodnutia Okresného úradu Banská Bystrica, odboru cestnej dopravy a pozemných komunikácií (ďalej len „druhostupňový správny orgán“) č. OU-BB-OCDPK-2015/015571 z 1. júla 2015, ktorým na základe ňou podaného odvolania potvrdil rozhodnutie mesta Banská Bystrica (ďalej aj „prvostupňový správny orgán“) č. ZT PR-61890/20891/2015 z 9. apríla 2015 o uložení pokuty sťažovateľke podľa § 22a písm. a) bodu 1 zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách (cestný zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „cestný zákon“) v sume 1 750 € za to, že *«v presne nezistený čas do 20. 06. 2014 v [redacted] na miestnej komunikácii II. triedy vedenej v pasporte miestnych komunikácií pod č. 2.306 a P4 vykonala stavebný zásah do miestnej komunikácie bez povolenia cestného správneho orgánu a to položením chráničky v rámci realizácie stavby „[redacted] [redacted]“ tak, že boli z miesta uloženia odstránené obojstranné cestné obrubníky s následnou demontážou zámkovej dlažby, ktorá tvorila povrch miestnej komunikácie o šírke 4 metre, do vzniknutej špáry, ktorá vznikla nepovoleným zásahom do komunikácie bola v ryhe do hĺbky 10-15 cm uložená chránička pre optické vedenie, ktorá bola následne prisypaná štrkopieskom, osadená pôvodná zámková dlažba, cestné obrubníky boli uložené na pôvodné miesto a len prisypané zeminou a konce chráničky optickej siete ostali voľne trčiace po okrajoch miestnej komunikácie o dĺžke 100 cm, čím konala v rozpore s ustanovením § 8 ods. 1 zákona č. 135/1961 Zb... nakoľko na užívanie miestnych komunikácií iným než zvyčajným spôsobom alebo na iné účely, než na ktoré je určené, je potrebné povolenie cestného správneho orgánu, ktoré si právnická osoba... pred vykonaním prác nezabezpečila a bez povolenia cestného správneho orgánu užívala miestnu komunikáciu iným spôsobom než zvyčajným, alebo na iný účel, než na ktorý je určená»*. Sťažovateľka v žalobe druhostupňovému orgánu verejnej správy vytýkala, že jeho rozhodnutie je zmätočné, nezrozumiteľné a vychádza

z nesprávneho právneho posúdenia veci, že zistenie skutkového stavu je nedostačujúce pre posúdenie veci a je v rozpore s obsahom spisov, ako aj to, že v postupe druhostupňového orgánu verejnej správy sa nachádzajú vady majúce vplyv „na zákonnosť vydaného rozhodnutia“. Sťažovateľka pritom tvrdila, že druhostupňový správny orgán sa nevysporiadal s jej odvolacími námietkami týkajúcimi sa toho, kedy presne malo k správne deliktu dôjsť, či parkovisko, resp. cesta, na ktorej sa zodpovedná osoba mala dopustiť správneho deliktu, je miestnou komunikáciou, ako ani s tvrdeniami a dôkazmi predloženými jej konateľom v rámci ústnych pojednávanií pred prvostupňovým správnym orgánom, s uvedením sťažovateľky do omylu, keď prvostupňový správny orgán na pojednávaní konanom 6. novembra 2014 vyhlásil dokazovanie za skončené, avšak ďalej vykonával dôkazy v jej neprospech, s nedostatkami v postupe zamestnanca prvostupňového orgánu verejnej správy povereného výkonom štátneho odborného dozoru nad miestnymi a účelovými komunikáciami na území mesta Banská Bystrica, ako aj s nedostatkom právomoci zamestnanca prvostupňového orgánu verejnej správy vydať rozhodnutie o uložení pokuty. Sťažovateľka zároveň vyslovila názor, že uloženie pokuty bolo v jej prípade prehnané, nedôvodné a likvidačné, pričom výška pokuty nebola dostatočne odôvodnená a pri jej ukladaní došlo k porušeniu zásady *ne bis in idem*.

3.1 Krajský súd rozsudkom sp. zn. 24 S 163/2015-52 z 15. januára 2016 žalobu sťažovateľky ako nedôvodnú podľa § 250j ods. 1 OSP zamietol, keďže na základe obsahu administratívneho spisu považoval za preukázané, že rozhodnutie druhostupňového orgánu verejnej správy „je v súlade so zákonom“. Z odôvodnenia tohto rozsudku vyplýva, že „v prejednávanej veci bolo nesporné, že žalobca ako stavebník podal dňa 8. októbra 2013 písomné ohlásenie drobnej stavby... pričom Mesto Banská Bystrica ako príslušný stavebný úrad proti uskutočneniu drobnej stavby nemalo námietky... Stavebný úrad v zmysle podmienok uskutočnenia drobnej stavby uložil stavebníkovi povinnosť požiadať pred začatím prác v primeranej lehote MsÚ Banská Bystrica, Oddelenie dopravných stavieb, o povolenie na zvláštne užívanie miestnych komunikácií (rozkopávkové povolenie). Príslušným cestným správnym orgánom je obec pri prenesenom výkone štátnej správy, a to vo veciach miestnych komunikácií a účelových komunikácií (§ 3 ods. 2 Cestného zákona). Miestne komunikácie definuje ustanovenie § 4b ods. 1 Cestného zákona ako všeobecne prístupné a užívané ulice, parkoviská vo vlastníctve obcí a verejné priestranstvá

slúžiace miestnej doprave, ktoré sú zaradené do siete miestnych komunikácií. Na užívanie diaľnic, ciest a miestnych komunikácií iným než zvyčajným spôsobom (zvláštne užívanie), je potrebné povolenie cestného správneho orgánu (v danom prípade obce). Je nepochybné, že žalobca o vydanie povolenia na zvláštne užívanie miestnej komunikácie požiadal dňa 16. júla 2014 a povolenie mu bolo vydané dňa 18. augusta 2014. Užívanie miestnej komunikácie iným než zvyčajným spôsobom bolo zistené dňa 20. júna 2014“, po tom, ako „žalobca ohlásil poruchu pri realizácii stavby listom zo dňa 20. júna 2014 doručeným Mestskému úradu Banská Bystrica. Žalobca oznámil, že realizoval výstavbu prípojky [REDAKOVANÉ] v dňoch 18. až 19. júna 2014, pričom pri realizácii diela došlo v mieste, kde bol plánovaný pretlak komunikácie, k havarijnému stavu. Pretláčacie zariadenie zostalo uviaznuté pod komunikáciou, bolo nevyhnutné v tomto úseku miestnu komunikáciu rozobrať z dôvodu vyprostenia pretláčacieho zariadenia. V ohlásení žalobca uviedol, že po úspešnom vyslobodení uviaznutej technológie a odstránení poruchy miestnu komunikáciu uviedol do pôvodného stavu. Mesto Banská Bystrica žalobcovi listom zo dňa 09. júla 2014 vo vzťahu k ohláseniu poruchy pri realizácii stavby oznámilo, že žalobcove oznámenie poruchy považuje za bezpredmetné a zavádzajúce z dôvodu, že došlo k stavebnému zásahu do miestnych komunikácií bez povolenia cestného správneho orgánu na zvláštne užívanie miestnych komunikácií. Dňa 16. 07. 2014 bola Mestskému úradu Banská Bystrica doručená žiadosť o povolenie na zvláštne užívanie miestnych komunikácií a žiadosť o určenie použitia dopravných značiek a dopravných zariadení na miestnych účelových komunikáciách žiadateľa Spoje, s. r. o., pričom ako dôvod zvláštneho užívania je uvedená prípojka [REDAKOVANÉ]. Žiadosť za žalobcu... podpísal [REDAKOVANÉ] konateľ spoločnosti. Mesto Banská Bystrica svojím rozhodnutím č. OVZ-DS-128379/19661/2014 zo dňa 18. augusta 2014 žalobcovi na jeho žiadosť vydalo povolenie na zvláštne užívanie miestnych komunikácií vo vzťahu k vozovke a komunikácii pre peších na [REDAKOVANÉ] v úseku pri objektoch č. 11, 12 a 20 za účelom realizácie výstavby [REDAKOVANÉ]. Zároveň Mesto Banská Bystrica určilo použitie dopravných značiek a dopravných zariadení.“.

3.2 Krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku uviedol, že „podstatnými otázkami vo vzťahu k deliktuálnej zodpovednosti je v danom prípade - užívanie miestnej komunikácie

iným než zvyčajným spôsobom alebo na iné účely, - toto užívanie je bez povolenia cestného správneho orgánu alebo v rozpore s vydaným povolením, - zodpovedný subjekt“. Námietky sťažovateľky krajský súd vyhodnotil ako nedôvodné, pretože podľa jeho názoru «*vymedzenie skutku v prvostupňovom rozhodnutí je dostatočné na to, aby skutok (správny delikt) nebol zamenený s iným skutkom. Je nepochybné, že k zisteniu zvláštneho užívania miestnej komunikácie došlo v rámci štátneho odborného dozoru dňa 20. júna 2014, a preto formulácia „v presne nezistený čas do 20. júna 2014“ je dostatočná, najmä keď žalobca ako stavebník v rámci správneho konania neprispel k bližšiemu určeniu času. Pokiaľ ide o námietku, že nešlo o miestnu komunikáciu, súd poukazuje na ustanovenie § 4b ods. 1 Cestného zákona, podľa ktorého miestnymi komunikáciami sú všeobecne prístupné a užívané ulice, parkoviská vo vlastníctve obcí a verejné priestranstvá, ktoré slúžia miestnej doprave a sú zaradené do siete miestnych komunikácií... Odôvodnenie rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu obsahuje obsah prednesov a písomných podaní žalobcu spolu so stanoviskom správneho orgánu k týmto podaniam a prednesom. Prvostupňový správny orgán sa v požadovanom rozsahu vysporiadal aj s predloženou Dohodou o prevode práv a povinnosti stavebníka, pričom súd v zhode so stanoviskom správneho orgánu považuje predloženú dohodu za účelovú. Je nesporné, že drobnú stavbu stavebnému úradu ohlásil žalobca ako stavebník a aj z ďalších listinných dôkazov vyplýva, že túto drobnú stavbu realizoval, nakoľko v priebehu realizácie stavby to bol žalobca, ktorý okrem iného ohlasoval poruchu pri realizácii drobnej stavby, odstránil zistené nedostatky, následne žiadal o vydanie povolenia na zvláštne užívanie miestnej komunikácie a nikdy zmenu stavebníka na stavebnom úrade neoznámil. Pokiaľ žalovaný a prvostupňový správny orgán s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu mali za to, že zodpovedným subjektom za spáchanie správneho deliktu je žalobca, toto konštatovanie je súladné s obsahom administratívneho spisu, nakoľko žalobca ako účastník konania okrem spornej Dohody o prevode práv a povinností stavebníka iný dôkaz svojho tvrdenia o prevode týchto práv a povinností neposkytol... Z obsahu zápisnice totiž vyplýva, že žalovaný bol oboznámený s tým, že vo veci budú vykonávané ďalšie procesné úkony. V konečnom dôsledku bolo v správnom konaní nariadené ďalšie pojednávanie, ktoré prebehlo za účasti žalobcu (jeho konateľ'a) a následne pred vydaním rozhodnutia dňa 5. februára 2015 prvostupňový správny orgán žalobcu oboznámil s podkladmi rozhodnutia pred jeho vydaním s výzvou, aby sa k nim vyjadril, prípadne navrhol doplnenie podkladov. Uvedenie konštatovania*

„správny orgán vyhlásil dokazovanie za skončené” v zápisnici zo dňa 6. novembra 2014 nespôsobuje nezákonnosť napadnutého rozhodnutia, nakoľko žiadne práva účastníka konania žalobcovi v správnom konaní upreté neboli... Správne konanie vo veci uloženia pokuty začalo až momentom oznámenia o začatí správneho konania a logicky nemohlo začať skôr, ako došlo k spáchaniu správneho deliktu a následne jeho zisteniu. Štátny odborný dozor bol vykonaný na mieste samom (na ktorom k spáchaniu správneho deliktu došlo). Vo vzťahu k protokolu o takejto kontrole nie sú zákonom predpísané žiadne náležitosti, akým spôsobom má byť takýto protokol vyhotovený. Podstatné je, že štátny odborný dozor bol vykonaný v rámci zákonnej kompetencie a zistené skutočnosti boli vrátane fotodokumentácie zaznamenané do protokolu. Zákonný postup štátneho odborného dozoru nemôže byť dôvodom pre nezákonnosť protokolov o výsledku štátneho odborného dozoru nad pozemnými komunikáciami a takýto protokol tak nemôže byť nezákonným podkladom pre rozhodnutie v správnom konaní. Pokiaľ v ďalšom postupe, po začatí správneho konania už správny orgán o úkonoch konania spisoval zápisnice, takýto postup bol v súlade so zákonom... Kompetencia na uloženie pokuty v správnom konaní za užívanie miestnej komunikácie iným, než zvyčajným spôsobom alebo na iné účely, na ktoré sú určené, bez príslušného povolenia, tak v zmysle § 22a Cestného zákona patrí obci (mestu). Prvostupňové rozhodnutie tak vydalo Mesto Banská Bystrica, ako vecne a miestne príslušný správny orgán. Skutočnosť, že rozhodnutie bolo za štatutárneho zástupcu Mesta Banská Bystrica podpísané [REDAKOVANÉ] mestským inšpektorom Oddelenia priestupkov MsÚ, konajúcim na základe poverenia, nemôže spôsobovať nezákonnosť rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu.». Čo sa týka výšky uloženej pokuty, krajský súd konštatoval, že „správny orgán prihliadol na všetky okolnosti veci v súlade s ustanovením § 22b ods. 1 Cestného zákona, výšku uloženej pokuty riadne odôvodnil. V konečnom dôsledku pokuta je uložená na dolnej hranici zákonnej sadzby a predstavuje cca 5 % z maximálnej sumy, v ktorej mohla byť podľa zákona uložená sumy (33.190,- Eur). Ani táto námietka žalobcu nie je dôvodná. Obdobné konštatovanie platí aj vo vzťahu k námietke, že žalobca bol postihnutý dvakrát. Uvedenie do pôvodného stavu nemožno zamieňať s trestom, ani s akýmkoľvek druhom sankcie. Uvedenie do pôvodného stavu nespôsobuje prekážku pre ukladanie sankcie podľa Cestného zákona, môže byť len okolnosťou ovplyvňujúcou výšku uloženej sankcie, ako tomu bolo aj v prejednávanej veci.“.

4. Proti rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka odvolanie, v ktorom uviedla, že je nedostatočne odôvodnený, keďže sa krajský súd nevysporiadal s jej žalobnými námietkami, vec nesprávne práve posúdil a nedostatočne zistil skutkový stav.

5. Najvyšší súd napadnutým rozsudkom rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 OSP v spojení s § 219 ods. 1 a 2 OSP potvrdil ako vecne správny.

6. S uvedeným rozsudkom najvyššieho súdu sťažovateľka nesúhlasí a opakujúc argumenty, ktoré dosiaľ uplatnila v konaniach pred správnymi orgánmi a správnymi súdmi, najvyššiemu súdu v sťažnosti vytýka, že sa s jej odvolacími námietkami nevysporiadal náležitým spôsobom, pričom *„bez akéhokoľvek odôvodnenia odobril skutočnosť, že prvostupňový súd nevykonal nami navrhnuté dôkazy, ich nevykonanie žiadnym spôsobom nezdôvodnil... nami predložené dôkazy na pojednávaní nebral do úvahy... a vychádzal len z pochybných a zavádzajúcich dôkazov nachádzajúcich sa v spise správneho orgánu... a na pojednávaní sa nám odmietol dať vyjadriť k vyjadreniu žalovaného k žalobe“*. Podľa názoru sťažovateľky k porušeniu práva na spravodlivý proces zo strany najvyššieho súdu došlo z dôvodu *„porušenia zásady rovnakého postavenia účastníkov konania, z dôvodu porušenia povinnosti súdu presvedčivo a správne vyhodnotiť dôkazy a v neposlednom rade z dôvodu porušenia povinnosti súdu svoje rozhodnutie náležite odôvodniť“*. Tým, že sa najvyšší súd nevysporiadal s námietkou sťažovateľky, že *„prvostupňový súd pri posudzovaní dôkazného bremena správneho orgánu postupoval v rozpore so zásadami správneho trestania“*, porušil aj *„čl. 49 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 39 Listiny základných práv a slobôd a čl. 7 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd“*.

II.

7. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd (každý) návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie

konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

8. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb a právnických osôb podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorými namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, je kvalifikovaná princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecnými súdmi nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve. Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

9. V súvislosti s tým ústavný súd opakovane judikuje, že pri uplatňovaní tejto právomoci nie je jeho úlohou zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody

(m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, II. ÚS 231/04).

10. V súvislosti s namietaným porušením v záhlaví označených základných práv a slobôd sťažovateľky napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu (ako súdu odvolacieho) vydaným v správnom súdnictve bolo podľa názoru ústavného súdu potrebné v danom prípade zohľadniť špecifiká správneho súdnictva, ktorého úlohou nie je nahradzovať činnosť orgánov verejnej správy, ale len preskúmať „zákonnosť“ rozhodnutí a postupov orgánu verejnej správy, o ktorých fyzická osoba alebo právnická osoba tvrdí, že boli nezákonné a ukrádali ju na jej právach (§ 247 ods. 1 OSP účinného do 30. júna 2016), teda preskúmať to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok v konkrétnom druhu správneho konania rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy a v súlade so zákonom rozhodli. Keďže správny súd spravidla nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy, v prerokúvanom prípade bolo potrebné zohľadniť aj to, že najvyšší súd ako správny súd bol súdom s plnou jurisdikciou, pretože predmetom konania bolo rozhodovanie o porušení povinnosti a uloženie sankcie podľa cestného zákona.

11. Podľa 250i ods. 1 OSP účinného do 30. júna 2016 pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 250i ods. 2 OSP účinného do 30. júna 2016 ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúvaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy.

Podľa § 250i ods. 3 OSP účinného do 30. júna 2016 pri preskúvaní zákonnosti a postupu správneho orgánu súd prihliadne len na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonosť napadnutého rozhodnutia.

12. Uloženie pokuty v rámci správneho trestania je aktom donucovacej povahy. Má predovšetkým majetkové zameranie umožňujúce vynútiť určitú ujmu na majetku

dotknutých subjektov a popri tom sa dotýka i iných stránok spojených s potrebou a súčasne i právom vlastniť majetok. Pokuty ukladané správnymi orgánmi v správnom konaní sú svojou povahou všeobecne spôsobilé zasiahnuť do základných práv príslušného subjektu, a to s ohľadom na ich výšku a možnosť ich opakovaného ukladania (m. m. III. ÚS 231/2010).

13. Každé určenie výšky pokuty je predmetom správneho uváženia. Pri jeho skúmaní, či už v rámci správneho súdnictva, a o to viac pri skúmaní ústavnej udržateľnosti uloženia pokuty, sa skúma iba to, či toto uváženie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom a ústavou (III. ÚS 525/2014).

14. Zásady vyplývajúce z trestného práva a tomu zodpovedajúce ústavné záruky (vrátane čl. 50 ods. 6 ústavy) sa na administratívne sankcionovanie aplikujú primerane, a to vzhľadom na konkrétne okolnosti toho-ktorého prípadu (III. ÚS 441/2013).

15. V zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) a ústavného súdu treba pojmy „trestné obvinenie“ a „práva alebo záväzky občianskej povahy“ vymedzujúce rozsah aplikovateľnosti čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) vykladať autonómne od ich definovania vo vnútroštátnom právnom poriadku členských štátov dohovoru (napr. rozsudok vo veci Bendenoun proti Francúzsku z 24. 2. 1994, resp. rozsudok vo veci A. P., M. P. a T. P. proti Švajčiarsku z 29. 8. 1997, pozri aj III. ÚS 341/2007, III. ÚS 231/2010).

16. Prihliadajúc na výklad a aplikáciu uvedených pojmov v judikatúre ESLP dospel ústavný súd k záveru o aplikovateľnosti ustanovenia čl. 6 ods. 1 dohovoru na daný prípad, keďže predmetom konania pred správnymi súdmi bolo preskúmanie rozhodnutia o uložení sankčnej povinnosti za správny delikt v podobe uloženia peňažnej pokuty (bod 2).

17. Vychádzajúc z mantinelov možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov sa ústavný súd sa oboznámil s odôvodnením napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, z ktorého vyplýva:

„Podľa § 3 ods. 2 Cestného zákona miestnu štátnu správu vo veciach miestnych komunikácií a účelových komunikácií vykonávajú obce ako prenesený výkon štátnej správy. Obce na miestnych komunikáciách a na účelových komunikáciách určujú použitie dopravných značiek, dopravných zariadení a povoľujú vyhradené parkoviská. Obce v rámci preneseného výkonu štátnej správy prejednávajú priestupky podľa § 22c na úseku miestnych komunikácií a účelových komunikácií...

Podľa § 22a písm. a) bod 1 Cestného zákona cestný správny orgán a obec v rozsahu svojej pôsobnosti uložia pokutu do 33 190 eur právnickej osobe alebo fyzickej osobe oprávnenej na podnikanie podľa osobitných predpisov, ak bez povolenia cestného správneho orgánu alebo v rozpore s vydaným povolením užíva diaľnicu, cestu alebo miestnu komunikáciu iným spôsobom než zvyčajným alebo na iné účely, než na ktoré sú určené, s výnimkou nadmerných a nadrozmerných prepráv (zvláštne užívanie)...

Po preverení riadnosti podmienok vykonávania súdneho prieskumu rozhodnutí správneho orgánu (tzn. najmä splnenia podmienok konania a okruhu účastníkov) sa najvyšší súd stotožňuje so skutkovými závermi krajského súdu v tom rozsahu, ako si ich osvojil krajský súd zo zistení uvedených žalovaným správnym orgánom ako aj žalobcom, ktoré sú obsiahnuté v administratívnom spise.

Vymedzenie predmetu konania vo výroku rozhodnutia o priestupku, resp. o správnom delikte musí spočívať v špecifikácii deliktu tak, aby sankcionované konanie nemohlo byť zameniteľné s iným konaním a tento záver má oporu priamo v ustanovení § 47 ods. 2 Správneho poriadku...

Preskúmaním veci dospel odvolací súd k záveru, že výrok rozhodnutia správnych orgánov je dostatočne určitý, konkrétny a z jeho obsahu nevznikajú pochybnosti o tom, čo bolo predmetom správneho konania a skutok je dostatočne vymedzený na to, aby nebol zamenený s iným skutkom, a preto vyhodnotil námietky žalobcu ako nedôvodné...

Odvolací súd sa rovnako stotožnil aj s odôvodnením uloženia sankcie, ako aj s výškou uloženej pokuty za spáchaný správny delikt. Správne orgány pri určení výšky sankcie správne postupovali v súlade s § 22b ods. 1 Cestného zákona, keď uviedli všetky skutočnosti, ktoré brali do úvahy pri ukladaní pokuty a jej výšky, a následne určili pokutu podľa § 22a písm. a) bod 1 Cestného zákona vo výške 1.750 €, čo je na spodnej hranici sadzby (pokutu možno uložiť do 33.190 €).

Po preskúmaní podaného odvolania najvyšší súd konštatuje, že s opakovanými právnymi námietskami odvolateľa sa krajský súd v rozhodnutí riadne vysporiadal a nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na odvolacom súde, a preto námietky uvedené v odvolaní vyhodnotil najvyšší súd ako bezpredmetné, ktoré neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť rozhodnutia.

Odvolací súd záverom dodáva, že má za preukázané, že správny delikt sa stal tak, ako je uvedené v napadnutom rozhodnutí žalovaného, a preto sa odvolací súd stotožnil s právnym názorom krajského súdu, ktorý žalobu o preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia žalovaného ako nedôvodnú zamietol.“

18. Ústavný súd konštatuje, že napadnutý rozsudok najvyššieho súdu (v spojení s rozsudkom krajského súdu) obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov, pričom nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Vzhľadom na skutočnosť, že sťažovateľka v podstate obsahovo rovnaké námietky vzniesla už v konaní pred orgánmi verejnej správy a následne aj v konaní pred správnymi súdmi, ústavný súd konštatuje, že zo všetkých na vec sa vzťahujúcich rozhodnutí je zrejmá jasná kontinuita záverov vyplývajúca z právomocí toho-ktorého štátneho orgánu (závery o určení výšky pokuty nevynímajúc). Podľa názoru ústavného súdu sú dôvody napadnutého rozsudku najvyššieho súdu zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu a relevantných právnych noriem. Toto rozhodnutie nevykazuje znaky svojvôle, nevyhodnocuje nové dôkazy a právne odvolacie závery, konštatuje dostatočne zistený skutkový stav (odvolávajúc sa aj na predchádzajúce konanie vo veci), k čomu najvyšší súd dospel na základe vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je oprávnený ani povinný nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, IV. ÚS 110/03).

19. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí

rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

20. Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatuje, že v danom prípade niet žiadnej spojitosti medzi napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a namietaným porušením základných práv sťažovateľky podľa čl. 46 a čl. 49 ústavy a čl. 36 a čl. 39 Listiny základných práv a slobôd, ako ani práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 7 dohovoru, preto sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

21. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľky uvedenými v petite nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. februára 2018